

Η Εκκλησία της Κύπρου τίμησε τον Ιδρυτή και Προστάτη της, Απόστολο Βαρνάβα

/ [Γενικά Θέματα](#)

Με το βλέμμα στραμμένο στην κατεχόμενη Μονή του Αποστόλου Βαρνάβα, τελέστηκε στις 11 Ιουνίου, ανήμερα της εορτής του Αποστόλου, αρχιερατικό Συλλείτουργο στον πανηγυρίζοντα Καθεδρικό ιερό ναό του Αποστόλου Βαρνάβα στη Λευκωσία.

Του Συλλείτουργου προέστη ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου **κ.κ. Γεώργιο** με τη συμμετοχή του εκπροσώπου του Οικουμενικού Πατριαρχείου Μητροπολίτη Ιρλανδίας **κ. Ιακώβου** και μελών της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας Κύπρου.

Κατά την ομιλία του ο Μακαριώτατος αναφέρθηκε και στις προσεχείς εξελίξεις που έχουν προκύψει στην Κύπρο, τονίζοντας: “Ιδιαίτερα στις μέρες μας ανεφάνη ένας ανεπίτρεπτος ζηλωτισμός με ακραίες εκδηλώσεις. Οι εκπρόσωποί του, διακατέχονται από έναν εωσφορικό εγωϊσμό· δεν αναγνωρίζουν ορθόδοξο φρόνημα σε κανένα Πατριάρχη, Αρχιεπίσκοπο ή Επίσκοπο, παρά μόνο στον εαυτό τους, τον οποίο θέτουν εκτός της Εκκλησίας. Η νέα λέξη «αποτείχιση» νομίζω μπήκε καλά στο λεξιλόγιό μας το τελευταίο διάστημα. Η Ιερά Σύνοδος αντελήφθη τον κίνδυνο και έθεσε τέρμα σ’ αυτή την εκτροπή η οποία συνιστά, ως παρέκκλιση από την ορθή πίστη, μια νέα αίρεση”.

Ο Αρχιεπίσκοπος Γεώργιος υπογράμμισε ότι: “Έχοντας την ευθύνη της ορθής διαφώτισης και της ορθής διαποίμανσης του ποιμνίου, η Ιερά Σύνοδος διακηρύττει κατά την εύσημο αυτή ημέρα ότι «Την πίστη που παρελάβαμε από τους Αποστόλους Βαρνάβα και Παύλο και από τους θεοφόρους πατέρες μας, τη μεταφέρουμε έκτοτε αναλλοίωτη σε μιαν ιερά σκυταλοδρομία στα παιδιά μας, εσάς, και τους απογόνους μας γενικότερα. Κρατήστε αυτή την πίστη. Κλείστε τ’ αυτιά σας με αποστροφή σ’ όσους με οίηση και εγωϊσμό φωνασκούν, προς ιδίαν αυτών απώλειαν”.

Ακολουθεί η ομιλία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Κύπρου κατά το συλλείτουργο για την εορτή του Αποστόλου Βαρνάβα:

Ανάμεικτα τα αισθήματά μας, κατά την εύσημη για την Εκκλησία μας αυτή μέρα. Η καρδιά μας θέλει να σκιρτήσει από αγαλλίαση στη μνήμη του «εν Χριστώ Ιησού διά του Ευαγγελίου ημάς γεννήσαντος». Επιθυμεί να επισκοπήσει μέσα στους αιώνες που πέρασαν την καρποφορία του αμπελώνος του Κυρίου τον οποίον ο κλεινός Βαρνάβας μετά του Παύλου εφύτευσε. Να δοξάσει τον Θεόν γιατί την πίστη που παρέλαβε από τους αποστόλους την διεφύλαξε ανόθευτη και αλώβητη για δυο χιλιάδες χρόνια. Ζητεί να «πετάσει τας όψεις ομού και τας αισθήσεις, επί τους ουρανούς». Να συναντήσει πνεύματα και ψυχές δικαίων, οι οποίοι «ταις των δακρύων αυτών ροαίς και τοις εκ βάθους στεναγμοίς» εκαλλιέργησαν πνευματικά τη γη της πατρίδας μας. Να διαλεχθεί με τον Άγιο Σπυρίδωνα, τον Άγιο Επιφάνιο, τον Άγιο Πανάρετο, τον Άγιο Νεόφυτο και να συνευφρανθεί μαζί τους. Θέλει ελεύθερα να πορευθεί στη Σαλαμίνα, να κυκλώσει τον τάφον εκείνον που ‘γινε για μας τους Κυπρίους «τάφος ζωαρχίας» και για την Εκκλησία μας αιτία «βασιλείων δωρεών και αυτεξουσίων γνωρισμάτων».

Προσγειώνεται όμως από την θλιβερή πραγματικότητα. Τον τάφον εκείνον «κυκλούσι κύνες πολλοί». Στην αγαλλίασή μας αντιπαραβάλλονται οι οιμωγές από την κατεχόμενη γη μας, ο θρήνος των προγόνων μας, η αγωνία για το μέλλον.

Παρά τη συναισθηματική φόρτισή μας, αισθάνομαι, Άγιοι αδελφοί και λαέ του Θεού περιούσιε, επιτακτική την ανάγκη να προσπαθήσω να αρθρώσω κατάλληλο για την περίσταση λόγο. Και αντί άλλου κηρύγματος θα επιχειρήσω μια κατάδυση στις Χριστιανικές μας απαρχές γύρω από το πρόσωπο του Αποστόλου Βαρνάβα που τιμούμε σήμερα.

Η Κύπρος ανάδειξε κατά καιρούς πολλές σπουδαίες προσωπικότητες. Τον Ευαγόρα, τον Ονήσιλο, τον Ζήνωνα τον Κιτιέα, τον Άγιο Σπυρίδωνα, πρόσφατα τον Εθνάρχη Μακάριο κι άλλους πολλούς. Ο Απόστολος Βαρνάβας, όμως, διαφέρει απ' όλους αυτούς. Και θα διαφέρει και θα υπερέχει από όλους όσους θα γεννηθούν και θα δράσουν στον τόπο μας και μελλοντικά, για τρεις κυρίως λόγους.

Πρώτα για τις πολλές του αρετές. Τα πολλά σε αριθμό και μεγάλα σε μέγεθος προσόντα και προτερήματά του. «Ανὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως» ανεδείχθη «των εβδομήκοντα πρώτος» και «των δώδεκα ισοστάσιος». Η σοβαρότητά του και η ευρεία μόρφωση που απέκτησε κοντά στον περίφημο Γαμαλιήλ, τον ανέδειξαν πολύ ενωρίς σε ηγετική φυσιογνωμία ανάμεσα στους αποστόλους. Αυτόν στέλλουν οι Απόστολοι ως αντιπρόσωπό τους, όταν πληροφορήθηκαν ότι «άνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς ἐλληνιστάς ευαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν». Η ηγετική του θέση στην πρώτη Εκκλησία συνέτεινε και στην αποδοχή του Παύλου από τους άλλους αποστόλους. Την πολυσχιδή δράση του στην Αντιόχεια και τα Ιεροσόλυμα την παρακολουθήσαμε από τις Πράξεις των Αποστόλων, όπως μας την εξιστόρησαν τα αποστολικά αναγνώσματα των τελευταίων Κυριακών.

Διέθετε, πέραν από τη σοβαρότητα, και ευρύτητα πνεύματος, ο Βαρνάβας. Απόδειξη η στάση του στη Αποστολική Σύνοδο, όπου αντετάχθη σθεναρά στην επιβολή στους εξ εθνών Χριστιανούς της τήρησης του Μωσαϊκού Νόμου. «Αντί γνόφου καὶ νεφέλης τὴν γλωσσοπυρσόμορφον τοῦ Πνεύματος χάριν δεξάμενος», κατά την υμνολογία μας, κατενόησε την παγκοσμιότητα της «εν Χριστῷ» σωτηρίας και αντελήφθη ότι η χάρις του σταυρού δεν είχε ανάγκη των τύπων και των σκιών του Νόμου.

Ταπεινός το φρόνημα, είχε συναίσθηση των ορίων και των δυνατοτήτων του. Παρόλο ότι αυτός εισήγαγε τον Παύλο στους άλλους αποστόλους, παρόλο που αυτός ηγήθηκε της πρώτης περιοδείας, δεν διστάζει, ο Βαρνάβας, να προβάλει τον

Παύλο και να υποχωρήσει μπροστά στην ηγετική φυσιογνωμία του. Δεν θεωρεί τον εαυτό του θιγμένο, αλλ' αντίθετα νιώθει ικανοποιημένος, ξέροντας ότι ο σκοπός του Ευαγγελίου θα προωθείτο καλύτερα με τον Παύλο.

Κοσμημένος με τις αρετές της ελεημοσύνης και της αγάπης προς τον πλησίον, εφάρμοσε πρώτος αυτός την κοινοκτημοσύνη στον Χριστιανισμό. Ήταν ο πρώτος που έχοντας ένα κτήμα, όπως μας πληροφορούν οι Πράξεις των Αποστόλων, το πούλησε και διέθεσε τα χρήματα για την όλη χριστιανική αδελφότητα. Η όλη φιλεύσπλαχνη στάση του, τού προσέδωσε το όνομα Βαρνάβας, που σημαίνει υιός παρακλήσεως, γιος της ευσπλαχνίας και του ελέους, και που αντικατέστησε το αρχικό του όνομα Ιωσήφ.

Και για ένα δεύτερο λόγο αποδεικνύεται μοναδική προσωπικότητα για την Κύπρο ο Απόστολος Βαρνάβας. Για την ώρα της εμφάνισής του στο προσκήνιο της Ιστορίας και τις πολλές υπηρεσίες του προς την ιδιαίτερη πατρίδα του, τη συμβολή του στη μεταστροφή των Κυπρίων στον Χριστιανισμό. Παρουσιάστηκε την ώρα που η Κύπρος θα 'πρεπε να τοποθετηθεί θετικά ή αρνητικά απέναντι στην κλήση του Ευαγγελίου. Κι ήταν μεγάλη η συμβολή του στην επιλογή του Χριστιανισμού εκ μέρους των προγόνων μας και στην απόρριψη της ειδωλολατρίας, όσο ελκυστικές κι αν ήταν οι τελετές κι οι παραδόσεις της. Το έργο του πήρε διαστάσεις που ξεπέρασαν τα όρια της πατρίδας μας.

Η νέα θρησκεία, που μαζί με τον Παύλο, ευαγγελίστηκαν τότε στους προγόνους μας, έγινε η πραγματική σχεδία του βίου μας που διεφύλαξε και διέσωσε τόσο εμάς τους ίδιους όσο και τη γλώσσα και τη Γραμματεία μας. Η σημασία εκείνης της επίσκεψης, την οποία με συγκίνηση αναμιμνησκόμαστε σήμερα, δεν ήταν καθοριστική μόνο για τους Έλληνες της Κύπρου. Ήταν και παραμένει μεγάλη για όλη την Εκκλησία, για ολόκληρο τον κόσμο.

Με την επίσκεψη στην Κύπρο επισημοποιήθηκε το άνοιγμα της Εκκλησίας προς τα έθνη. Μέχρι τότε η Εκκλησία δεν είχε ακόμα διαφοροποιηθεί πλήρως από τη Συναγωγή. Η επίσκεψη και το κήρυγμά τους εδώ, σηματοδοτούν την έξοδο του Χριστιανισμού από την Παλαιστίνη και συμβάλλουν αποφασιστικά στην ανέλιξη του σχεδίου της Θείας οικονομίας, ως πορείας ζωής για όλη την ανθρωπότητα, από τα Ιεροσόλυμα «έως εσχάτου της γης». Είναι η αρχή για την πρόσληψη στο σώμα της Εκκλησίας και των εθνικών.

Το ότι η δράση ανάμεσα στα έθνη ξεκινά από την Κύπρο τονίζει τη σημασία που έδιναν οι δύο Απόστολοι στο έθνος μας για τη διάδοση του Χριστιανισμού. Υπήρχαν, ασφαλώς, και τότε έθνη πολυανθρωπότερα από το ελληνικό. Θα μπορούσαν απ' αυτά να ξεκινήσουν. Ο Βαρνάβας, επέβαλε την Κύπρο ως τον

πρώτο σταθμό της περιοδείας τους, όχι μόνο γιατί ήταν η πατρίδα του. Έλληνας κι αυτός, όπως κι ο Παύλος, λόγω Παιδείας κι όχι λόγω καταγωγής, αφού «Έλληνές εισιν οι της Ελληνικής παιδείας μετέχοντες», διείδαν στον Ελληνισμό εκείνα τα χαρακτηριστικά που ήταν απαραίτητα για να σπαρεί η νέα θρησκεία. Η δύναμη του Ελληνισμού βρίσκεται πάντα στην ποιότητά του, τις αξίες και τα ιδανικά που συνθέτουν τη ζωή του κι όχι στην αριθμητική ευεξία του. Αυτή την ποιότητα προέκριναν οι δύο Απόστολοι. Διαισθάνονταν, και δεν διαψεύστηκαν σ' αυτό, πως αν κέρδιζαν τους Έλληνες, θα μπορούσαν αυτοί να συνεχίσουν αργότερα το έργο τους. Αυτοί που έκτιζαν Παρθενώνες όταν οι άλλοι ζούσαν σε σπήλαια και τρώγλες, αυτοί που ανέδειξαν ένα Σωκράτη, έναν Πλάτωνα κι έναν Αριστοτέλη, όταν οι άλλοι δεν είχαν ακόμα γραφή, ήταν οπωσδήποτε, παρά την αριθμητική μειονεξία τους, καταλληλότεροι για την αποδοχή του Χριστιανισμού. Γι' αυτό και ξεκίνησαν από το πιο κοντινό στην Παλαιστίνη ελληνικό μέρος, την Κύπρο, που ήταν από την αυγή της Ιστορίας της Ελληνικής.

Ερχόμενοι στην Σαλαμίνα και την Πάφο, ήξεραν πως έρχονταν σε πόλεις με πνευματικές αναζητήσεις από πολύ παλιά, πόλεις που αποτελούσαν ελληνικά βασίλεια όταν άλλες, περίφημες πόλεις των ημερών τους, ήταν ακόμα βοσκότοποι. Στην Κύπρο ο Βαρνάβας και ο Παύλος συνήψαν την Εκκλησία με τον Ελληνισμό.

Μα κι ένας τρίτος λόγος καθιστά τον Βαρνάβα προσωπικότητα ανεπανάληπτη για την Κύπρο. Το κήρυγμά του στην Κύπρο, η όλη δράση του εδώ και ο μαρτυρικός του θάνατος κατέστησαν την Εκκλησία μας Αποστολική και συνετέλεσαν ώστε αυτή να αναγνωρισθεί πολύ ενωρίς, ως Αυτοκέφαλος. Κι αργότερα η εύρεση του λειψάνου του κι η μεταφορά του στην Κωνσταντινούπολη έγινε αιτία να μας δοθούν αυτοκρατορικά προνόμια, μοναδικά σ' όλο τον Χριστιανισμό.

Το αυτοκέφαλο είναι προνόμιο «τιμαλφές και περισπούδαστον» που δίνει σ' εμάς όλους, τους Ορθόδοξους κατοίκους της Κύπρου, τη μεγαλύτερη τιμή που μπορεί να υπάρξει. Το ότι η Εκκλησία μας είναι αυτοκέφαλη δεν σημαίνει απλώς ότι διοικεί τα του οίκου της και επιλύει τα προβλήματά της χωρίς αναφορά σε άλλη Εκκλησία. Αυτό δε θα 'ταν και τόσο σπουδαίο. Η σημασία του Αυτοκεφάλου έγκειται στο ότι η Εκκλησία της Κύπρου ετέθη στο πλευρό μεγάλων αποστολικών Εκκλησιών, όπως της Ρώμης, που ήταν τότε Ορθόδοξη, της Κωνσταντινουπόλεως, της Αλεξανδρείας, της Αντιοχείας και των Ιεροσολύμων, ως αδελφή τους, ισότιμη και ισόψηφη. Κι ακόμα επιφορτίστηκε με την ίδια, όπως κι εκείνες, μέγιστη και τιμητικότατη ευθύνη να διαφυλάττει σώα και ανόθευτη την εξ αποκαλύψεως δοθείσα και δι' αποφάσεων θεοπνεύστων πατέρων κατοχυρωθείσαν αλήθεια.

Μεγάλη όντως η τιμή, της οποίας η Εκκλησία μας εφάνη ανά τους αιώνες αξία. Το μαρτυρούν οι αιώνες που πέρασαν. Το κηρύσσουν οι υπέρ της Ορθοδοξίας και της

Χριστιανικής πίστεως πολλοί και σκληροί αγώνες της. Το διαλαλεί η αγιότητα του βίου που επέδειξε, τα πλήθη των αγίων που ανέδειξε και που προσέδωσαν στην Κύπρο την προσωνυμία «αγία νήσος».

Το διαλαλούν οι εκατόμβες των θυμάτων της, το εκχυθέν αίμα, το μαρτύριο των προκαθημένων της: Από το λιθοβολισμό του Βαρνάβα μέχρι τον απαγχονισμό του Κυπριανού και την εξορία του Μακαρίου. Το διαλαλούν όλες οι εκφάνσεις του θρησκευτικού και εκκλησιαστικού μας βίου. Η Εκκλησία της Κύπρου ταυτίστηκε με το ποίμνιό της. Πορεύτηκε μαζί του σε εξορίες. Το στήριξε σε καιρούς δύσκολους. Διεφύλαξε την εθνική του συνείδηση σε εγρήγορση, ηγήθηκε του υπέρ ελευθερίας αγώνα του.

Αυτός λοιπόν ήταν ο Απόστολός μας, ο ιδρυτής και προστάτης της Εκκλησίας μας. Μοναδικές οι υπηρεσίες του τόσο στην Εκκλησία όσο και στην ιδιαίτερη πατρίδα μας. Κι είναι δικαιολογημένη η συγκίνησή μας κατά την επέτειο ημέρα του θανάτου του, ημέρα της γιορτής του.

Οι διαπιστώσεις μας για την πορεία της Εκκλησίας μας στους είκοσι αιώνες που πέρασαν, μια πορεία αγώνων και θυσιών, χωρίς όμως εκπτώσεις στην πίστη, είναι φυσικό να μας προκαλούν ικανοποίηση, να μας γεμίζουν με περηφάνια. Τονίζουν όμως ταυτόχρονα το χρέος και την ευθύνη μας, που έχουν διπλό χαρακτήρα. Αναφέρονται πρώτα στην εθνική επιβίωσή μας στον τόπο μας. Η Σαλαμίνα, ο χώρος της αποβίβασης του Βαρνάβα και του Παύλου στην Κύπρο, είναι σήμερα απροσπέλαστη σ' όσους διατηρώντας την εθνική αξιοπρέπεια δεν θέλουν να κλίνουν γόνυ στην κατοχή. Ο τάφος του Αποστόλου Βαρνάβα βεβηλώνεται από τους Αγαρηνούς. Σ' ένα σημαντικό μέρος της πατρίδας μας οι ύμνοι προς τον αληθινό Θεό, εδώ και 51 χρόνια κατέπαυσαν. Ναοί και μοναστήρια μας καταστρέφονται σε μια προσπάθεια εξάλειψης του Χριστιανικού και Ελληνικού μας παρελθόντος. Και το χειρότερο· οι σταδιακές υποχωρήσεις της πλευράς μας, άμβλυναν, σε πολλούς, το εθνικό αισθητήριο. Η όρασή τους αμβλύνθηκε. Η συνείδησή τους, ενώ στην αρχή διαμαρτυρόταν για πολλά πράγματα, σιγά – σιγά σίγησε επικίνδυνα. Ίσως δεν συνειδητοποιήσαμε τον θανάσιμο κίνδυνο που διατρέχουμε.

Η Κύπρος έζησε τους περισσότερους αιώνες της ιστορίας της κάτω από ξένη κυριαρχία. Πρώτη φορά όμως βρίσκεται αντιμέτωπη με τέτοιο ανελέητο εθνικό ξεκαθάρισμα και τέτοιο βάρβαρο εποικισμό, αντίθετο με κάθε έννοια δικαίου, που διενεργεί σήμερα η Τουρκία.

Ο αγώνας μας προδιαγράφηκε από την αρχή δύσκολος και μακροχρόνιος. Κι είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι οι αγώνες για ελευθερία διέρχονται από πολλά και

κρίσιμα στάδια. Και θα πρέπει να προετοιμαστούμε για να μη κουραστούμε και να μη λιποψυχήσουμε. Για να μη γινόμαστε, έστω και άθελά μας, όργανα στα χέρια του κατακτητή.

Οι συνεχείς υποχωρήσεις, πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε, δεν εξευμενίζουν τον κατακτητή. Ούτε και τον οδηγούν σε συμβιβασμό. Όσο ο αδύνατος υποχωρεί, τόσο ο δυνατός, που δεν διέπεται από ηθικές αρχές και για τον οποίο νόμος είναι η δύναμή του, προβάλλει νέες αξιώσεις. Το έχουμε ήδη διαπιστώσει. Κάθε υποχώρησή μας μετακινεί απλώς το σημείο εκκίνησης νέων πιέσεων προς την πλευρά μας. Θα πρέπει, ως εκ τούτου, να εδράσουμε τον αγώνα μας αμετακίνητα σε αδιαμφισβήτητες θέσεις αρχών, που είναι σήμερα παγκοσμίως αποδεκτές, για να 'ναι η κατοχική δύναμη αναπολόγητη απέναντι στους τρίτους. Όλοι θα πρέπει να είμαστε διατεθειμένοι για θυσίες. Μπροστά στον κίνδυνο της πατρίδας μας και την αναγκαιότητα υπεράσπισής της, όλες οι άλλες επιδιώξεις μας πρέπει να υποχωρούν. Ο Θεός δεν μας εκάλεσε επ' ευτυχία ούτε επί υλικαίς απολαύσεσιν, αλλ' επ' ελευθερία. «Υμείς επ' ελευθερία εκλήθητε», βροντοφωνάζει ο Πάυλος. Δεν είναι μόνο η πνευματική υποδούλωση μισητή απέναντι στον Θεό. Είναι και η εθνική ταπείνωση απαράδεκτη για τους Χριστιανούς.

Θα πρέπει όμως κι η Κυβέρνηση κι η πολιτική μας ηγεσία να μην καμφθούν από τις δυσκολίες και τα εμπόδια και να μη σταματήσουν να επιδιώκουν μια δίκαιη λύση του θέματός μας, βασισμένα στις αρχές της Ευρώπης και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Δεν νεφελοβατούμε, ούτε και διακατεχόμαστε από ηρωϊκή μωρία. Είναι, όμως, ανάγκη αταλάντευτα να επιδιωχθεί και να εξασφαλιστεί η παραμονή μας στη γη τούτη των πατέρων μας.

Το χρέος και η ευθύνη μας, ύστερα, αναφέρονται και στη διαφύλαξη της ορθής πίστης, που παρελάβαμε από τους Αποστόλους, επιβεβαιώσαμε με τις Οικουμενικές Συνόδους και διατηρήσαμε μέχρι σήμερα άφθαρτη και αλώβητη με ποταμούς αιμάτων και δακρύων.

Η πίστη μας αυτή δοικιμάστηκε πολλάκις, όχι τόσο από εξωτερικούς εχθρούς, - αυτοί ήταν εύκολο να καταπολεμηθούν- αλλά κυρίως από προβατόσχημους λύκους οι οποίοι εισέρχονται λάθρα στην Εκκλησία, έτοιμοι να κατασπαράξουν το ποίμνιο και να διαρρήξουν τον άρραφο χιτώνα του Κυρίου.

Ιδιαίτερα στις μέρες μας ανεφάνη ένας ανεπίτρεπτος ζηλωτισμός με ακραίες εκδηλώσεις. Οι εκπρόσωποί του, διακατέχονται από έναν εωσφορικό εγωϊσμό· δεν αναγνωρίζουν ορθόδοξο φρόνημα σε κανένα Πατριάρχη, Αρχιεπίσκοπο ή Επίσκοπο, παρά μόνο στον εαυτό τους, τον οποίο θέτουν εκτός της Εκκλησίας. Η νέα λέξη «αποτείχιση» νομίζω μπήκε καλά στο λεξιλόγιό μας το τελευταίο διάστημα. Η Ιερά

Σύνοδος αντελήφθη τον κίνδυνο και έθεσε τέρμα σ' αυτή την εκτροπή η οποία συνιστά, ως παρέκκλιση από την ορθή πίστη, μια νέα αίρεση.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία, τμήμα πολύτιμο της οποίας είναι και η παλαίφατος Αυτοκέφαλος Εκκλησία της Κύπρου, βρίσκεται, με επικεφαλής το Οικουμενικό Πατριαρχείο σε διάλογο με τις άλλες χριστιανικές ομολογίες. Ούτε την πίστη της προδίδει, ούτε θα υποταχθεί σε κάποιαν άλλη ομολογία. Σ' έναν κόσμο που κυριαρχείται από άλλες θρησκείες και ιδεολογίες, δίνουμε την κοινή μαρτυρία μας, ως Χριστιανοί, προβάλλοντας ό,τι μας ενώνει. Ταυτόχρονα προσπαθούμε με νηφαλιότητα και αγάπη, να οδηγήσουμε τους άλλους Χριστιανούς στην κοινή πίστη, την οποία είχαμε στην πρώτη χιλιετία του Χριστιανισμού. Αυτό για τους αποτειχιστές είναι η παναίρεση του Οικουμενισμού. Και κάτω από την, χωρίς περιεχόμενο, αυτή φρασεολογία, καλούν τους πιστούς σε απόσχιση από την Εκκλησία.

Έχοντας την ευθύνη της ορθής διαφώτισης και της ορθής διαποίμανσης του ποιμνίου, η Ιερά Σύνοδος διακηρύττει κατά την εύσημο αυτή ημέρα ότι Την πίστη που παρελάβαμε από τους Αποστόλους Βαρνάβα και Πάυλο και από τους θεοφόρους πατέρες μας, τη μεταφέρουμε έκτοτε αναλλοίωτη σε μιαν ιερά σκυταλοδρομία στα παιδιά μας, εσάς, και τους απογόνους μας γενικότερα. Κρατήστε αυτή την πίστη. Κλείστε τ' αυτιά σας με αποστροφή σ' όσους με οίηση και εγωϊσμό φωνασκούν, προς ιδίαν αυτών απώλειαν.

Δεν μπορέσαμε, Άγιε ένδοξε Απόστολε Βαρνάβα, ούτε και φέτος να 'ρθουμε στο μοναστήρι σου και να τελέσουμε εκεί τη συνοδική μας λειτουργία. Υποσχόμαστε όμως να μην υποστείουμε τη σημαία του ωραίου αγώνα. Κι είμαστε σίγουροι πως σύντομα θα έρθουμε εκεί, όχι με αλλοιωμένες τις όψεις, με κυρτωμένα από την ντροπή τα σώματα, αλλά ελεύθεροι και περήφανοι. Για να δώσουμε τη μαρτυρία και την υπόσχεσή μας πως η Εκκλησία που φύτευσες με το κήρυγμα και πότισες με το αίμα σου θα εξακολουθήσει να πορεύεται στο δρόμο που της χάραξες, να ορθοτομεί τον λόγο της αληθείας και να διαφυλάσσει την εθνική αυτοσυνειδησία του λαού της, μέχρι τη συντέλεια των αιώνων.